

Lucijan
Vuga

1. Moja cesta
kamen je planote,
med hišami dreves mimo gre,

tu pa tam se ozre nazaj,
na dolnjem še je taka skala,

da vsakdo ve, do kod je že prispel.
Zračna vlaga na široko škropi,

da je lubje na meni, na listih koža.
Drobce prostora čas seli,

z mano je nežna mora,
odtiska cesta v planoto sledi,

zame se ne meni.

2. Vsaka beseda ima svoje mnenje,
združujem jih, da se dogovore,
stiskam jih, dajem jim priložnost

za nova znanstva, pomagam pri lepotičenju
 in lepotnih operacijah;
 sprehajajo se posamič,
 v parih in gručah,
 kakšno spodbujam, drugo zapostavim,
 krut sem in nežen z njimi,
 a vse so dosledno trmoglave,
 vsaka ohrani svoje mnenje;

za to imam pismene dokaze.

3. Vij me, tri, ki
 biješ in pališ
 pred vsemi si,
 daviš,
 gluha
 suha,
 prazen
 nični zrak ko omet
 svetlobo
 vpije,
 je
 na ta način tu,
 drugače pa za roko
 je vseeno
 trd
 raje se te zid
 ognem
 kapljevina
 samote,
 zadnja romanca
 vlage,
 ki ni
 dovolj
 razvita.
4. Izenada
 naslojeno tvorbo skal,
 prebodeno z debli
 in bilkami trav,

je iztegnilo po plazu,
kot jezik pobite živali,

od daleč
sem
sam
in strahotno je tiho.

5. Senenasta prevleka v medplasti puhlice,
odtenek davnin
med mojimi
prsti,
kot bi celo telo čutilo — iz vsega — prah,
zadrgeta, krči
ga alergija
slutnje,
blaginja vlage, ki jo ožema mrak, je
nastopila, obdobje
ostro omejeno
s skupnim
začetkom in nedognanim koncem.
6. Spet sem na potovanju za hišami,
odprlo se je,
daleč nekam med skale in leščevje,
zgoraj je tista dolga, ravna, ozka, bela črta
in prav taka iluzija,
kamor grem je prav,

preklana skala je vizir,
nemir pa me žene.
- Bije žila noči, tako da jo otipam,
in ni je, lahko bi rekel, ni je.
- Še više se norost pojavi, zraku ni
in takrat,
prosim,
vse mi ti pozdravi.

7. Ko skale zadišijo z vonjem po dežju,
sem tiho in še tišji,
čakam da do konca govorijo.

Reci mi po čem je bron,
kako bi se ga ulilo,
nikogar ne znam zbrati,
z znamenji na svilo.

Nekoč je nič,
od danes je do jutri svod reči,
s kamni in na skalo njihove moči.

8. Ko spiraš pesek nabrežja s prsi,
prostor šumi,
gladka keramika je kaplja pri kaplji,
ki mi po žilah polze;
v slini je še okus po vrbi,
skozme teče reka, valovi na površju
pa rečem: zaspi.

Skozme teče reka,
spokojna in silna,
ko tok zajame tvoje telo,
si mirna
nemirna.

9. Ploščad kamnita, zemlja sprana,
tlak začet je in zidine,
krošnja mrežast splet,
me ustavi
in da zalet,
mrvasta ila v nasipu,
hitra in nujna, beseda v krikju,
ko
sonce sloni na obzorju.

10. Davica me je zgrabila,
ko je prišla iz otroštva,

spotoma se je nalezla,
 vse bo prenesla naprej:
 to je jutri, na zabavo in v klet,
 ni vlažna in temna-podzemlje s svodom je
 in žarometi,
 sprehajališče,
 mene pa zaslišujejo, vlečejo iz mene,
 ne dajo mi miru,
 me gnjavijo,
 da bi kaj izdaval,
 a davica me je zgrabila, me tišči.

11. Lina je tako visoka, da je zgubila ožino,
 mislim, da nekaj poloviči,
 stojim pred njo in me ščemi,
 zaznati celoto je znaten napor,
 zenice zožijo se na točko v črti,
 krasno,
 le-sno in de-vo je črna in čista
 prostostna
 širjava.

12. Prostor višjega reda plahuta,
 pojavlja se višji-ptič,
 prostor, ki ob njem struji, mu da
 v drobovju sredi kril
 toploto našega sveta.

13. Kot olje gladina reke,
 značkasta znamenja vrtinči tok,
 radirane vodne barve s pobočji in z dna,
 prečrtana nabrežina,
 vznemirjena dekleta vrbje zajame v pasu.